

Arrest

nr. 245 972 van 10 december 2020
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat G. GASPART
Berckmansstraat 89
1060 Brussel

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, op 26 februari 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 januari 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 oktober 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 november 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat G. GASPART en van attaché C. CORNELIS, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 6 maart 2019 België binnen met zijn paspoort en verzoekt op 16 april 2019 om internationale bescherming. Op 22 januari 2020 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op 23 januari 2020 aan verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de El Salvadoraanse nationaliteit te bezitten en bent geboren op 12/09/1983 in La Libertad. Vijftien jaar geleden begon u een relatie met G. Z. J. B. (...). Samen hebben jullie twee dochters van respectievelijk 7 jaar en 15 jaar oud. U komt uit een gezin met vijf kinderen. U woonde gans uw leven in het departement La Libertad. Al uw zussen en broers wonen thans in El Salvador. U was niet politiek actief en kende geen problemen met uw autoriteiten. Rond 2010 begon u te werken voor 'Groupe Miguel', een bedrijf dat textielaccessoires produceert. U stond in voor de supervisie van het productieproces van etiketten bestemd voor kleding. In de periode 2010 à 2012 ging u regelmatig naar Guatemala, Honduras en Nicaragua in opdracht van de firma. In oktober 2014 kreeg u plots dreig telefoons van leden van Mara 18. Zij eisten van u 800 dollar om hun criminele activiteiten te kunnen financieren. Nadat u hen reeds 400 dollar had betaald werd u opnieuw gecontacteerd. Uw belagers zeiden te weten dat u geld had en vroegen u plots om 2600 dollar te betalen. U kreeg veel schrik en besloot uw werkgever van de afpersingen op de hoogte te brengen. Hierop besloot uw baas u en uw gezin te helpen. U verliet uw huis en ging met uw gezin drie dagen op hotel logeren. Ondertussen zocht uw baas naar een nieuwe woning voor uw gezin en werd de politie op de hoogte gebracht van de afpersingen. Enkele dagen later verhuisde u van de wijk Lourdes naar een woning in de zone Ciudad Versalles. Twee dagen later bracht de politie uw inboedel naar uw nieuwe woning. U kreeg via uw werkgever een nieuwe bedrijfswagen met geblindeerde ruiten om u te verplaatsen naar uw werk. Uw telefoon waarmee u de afpersingen en bedreigingen had ontvangen werd door de politie onderzocht, waarna uw belagers konden worden opgepakt. In april 2015 gaf u uw werk bij Groupe Miguel op om samen met een vriend C. (...) een eigen drukkerij met de naam 'L. S. (...)' op te starten. In een beginperiode na de opstart kende u geen problemen. In oktober 2015 kwamen twee leden van Mara MS (Mara Salvatrusha) langs in de drukkerij. Om de zaak open te houden moesten jullie de maras maandelijks 50 dollar renta (afpersingsgeld) betalen. Na de maras twee keer te hebben betaald, besloot u in overleg met uw vriend om de firma in november 2015 te sluiten. Om represailles te vermijden, besloot u met uw gezin naar San Pedro in Ciudad Acre te verhuizen. Na uw verhuis naar San Pedro kon u geen werk vinden omdat u niet over een diploma middelbaar onderwijs beschikte. In april 2016 kreeg u de mogelijkheid om voor een week naar de Dominicaanse Republiek af te reizen om er een vorming te geven over de productie van etiketten. Het loon dat u hiervoor ontving volstond om uw gezin tot oktober 2016 te onderhouden. In die periode verhuisde u opnieuw omdat de eigenaars van uw huurwoning zelf hun woning wilden betrekken. Om die reden verhuisde u met uw gezin naar Bellavista, een wijk die slechts op twee blokken van San Pedro bevond. In Bellavista hadden maras van MS de touwtjes in handen. Na uw verhuis naar Bellavista leerden u en uw partner de bakkerstiel kennen. In eerste fase leverden jullie brood voor een andere bakkerij. In oktober 2017 begon u thuis een eigen brood te bakken. Uw partner verkocht enkel in Bellavista en maakte haar verplaatsingen te voet. Omdat de verkoop van brood in Bellavista niet veel opbracht, schafte u een motor aan en leverde u in de naburige zone, Agua Calienta. In ruil om toegang te krijgen tot Agua Calienta en er uw broden te mogen verkopen betaalde u wekelijks 10 dollar renta (afpersingsgeld) aan maras van MS. In de periode tussen 2017 en februari 2019 volgde u les aan een school in San Salvador omdat u uw diploma secundair onderwijs wilde behalen. Toen de maras in Agua Calienta u op 26/02/2019 plots 30 dollar renta begonnen vragen om de wijk te betreden, besloot u uit financiële overwegingen uw werkterrein te verleggen naar Santa Rosa. Santa Rosa werd gecontroleerd door maras van de bende 18. Twee dagen nadat u in Santa Rosa broden begon te verkopen, werd u 's morgens door twee mannen van Mara 18 benaderd. Zij zeiden dat u geen toelating had om de wijk te betreden en verdachten u ervan een informant te zijn van de politie. Ze dreigden ermee u te doden indien ze u er opnieuw zouden aantreffen en losten een waarschuwingsschot in de richting van de banden van uw moto. Na het incident keerde u huiswaarts, stopte u met werken en begon u uw vertrek uit El Salvador te regelen. Via een vriend kwam u in contact met een dame in Zaventem die u een job aanbod in een fabriek van souvenirs.

Uiteindelijk vertrok u op 05/03/2019 met uw eigen paspoort per vliegtuig uit San Salvador en reisde u naar Amsterdam (Nederland) waar u op 06/03/2019 aankwam. Dezelfde dag nam u de trein naar België. Na uw aankomst in België werkte u ongeveer één maand in de souvenir fabriek. Toen uw werkgever u niet betaalde, klopte u aan bij Fedasil, met de vraag naar onderdak. Op 12/04/2019 meldde u zich bij de Belgische asielinstanties. Op 16/04/2019 diende u een verzoek om internationale bescherming in. Uw partner en uw kinderen verblijven nog steeds in Bellavista en kenden na uw vertrek geen problemen. Uw partner werkt nog steeds in opdracht van de bakkerij van D. G. (...) en levert broden in Bellavista. In maart 2019 werd uw diploma secundair onderwijs afgeleverd.

Ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming legt u volgende documenten neer: uw paspoort, uw identiteitskaart, twee rijbewijzen, een kopie van uw diploma middelbaar onderwijs, een

bewijs van blanco strafregister, vliegtuigtickets van El Salvador naar Amsterdam, audioberichten van telefonische bedreigingen en afpersingen in 2014 en een door u neergeschreven transcriptie van deze audioberichten, persartikels over veiligheidsproblemen voor bakkers en broodverkopers in El Salvador, een factuur van uw werk bij L. S. (...), twee attesten over uw werk bij L. S. (...) in 2015, een historiek van een pensioen spaarstelsel, foto's van broodbakovens en een foto van uw motorfiets waarmee u uw broden ronddeelde.

B. Motivering

Vooreerst dient opgemerkt dat, zelfs al blijkt uit de beschikbare informatie dat de georganiseerde misdaadgroepen actief in El Salvador een grote invloed kunnen uitoefenen op het sociale, economische en politieke leven aldaar en dat deze bendes door sommige bronnen bestempeld worden als een de facto autoriteit, dan nog pogen deze bendes eerder door middel van criminele activiteiten hun economische en territoriale positie te behouden en stellen we vast dat de drijfveer van daden van vervolging veeleer economisch is en geenszins politiek gemotiveerd (cf. COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf). Bijgevolg is in verzoeken om internationale bescherming waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, de reden van de vervolging veelal niet politiek maar puur crimineel en economisch van aard en is er geen band met de Conventie van Genève op basis van (toegeschreven) politieke overtuiging aanwezig. Dit is bijvoorbeeld het geval in situaties van afpersing en vervolging omwille van financiële redenen.

Ook een band met de Conventie op basis van het behoren tot een sociale groep is in de context van vervolging waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, niet vanzelfsprekend. Om tot een sociale groep te behoren dient men immers te beantwoorden aan de definitie van een sociale groep zoals weergegeven in artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet. Volgens deze bepaling moet een groep worden geacht een specifieke sociale groep te vormen als leden van de groep een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet gewijzigd kan worden, of een kenmerk of geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is, dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven, en wanneer de groep in het betrokken land een eigen identiteit heeft, omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd. Aldus is het enkele feit te behoren tot een groep die omwille van geldelijke redenen wordt vervolgd, bijvoorbeeld door middel van afpersing, onvoldoende om als een sociale groep te worden beschouwd in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet.

Uit uw verklaringen blijkt dat u niet aannemelijk hebt gemaakt dat u El Salvador diende te verlaten en/of er niet naar terug zou kunnen keren uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of dat u er een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. U verklaarde in februari 2014 afgeperst en bedreigd te zijn door maras van de bende 18 die op de hoogte waren van uw economische en financiële situatie. In oktober 2015 werd u dan weer afgeperst door leden van de bende MS omwille van uw handelszaak (drukkerij). Later, in de periode oktober 2017 tot februari 2019 moest u als kleine handelaar renta aan maras betalen om de wijken Agua Calienta en Santa Rosa te betreden en om er te mogen leveren. Uit uw verklaringen blijkt uitdrukkelijk dat het motief van uw belagers telkenmale economisch van aard was dewelke vreemd is aan de Vluchtelingenconventie. Bovendien maakte u allerm minst aannemelijk bij een terugkeer naar uw land omwille van uw handelsactiviteiten een reëel risico op ernstige schade in de zin van de definitie van subsidiaire bescherming te moeten koesteren.

U vertrok uiteindelijk uit El Salvador na een probleem met maras eind februari 2019. U verklaart eind februari 2019 door twee maras van de bende 18 met de dood te zijn bedreigd toen u in Santa Rosa brood leverde. Uw belagers zouden een waarschuwingsschot in de richting van uw motor hebben gelost om u duidelijk te maken dat u er niet welkom was (CGVS, p. 14).

Voor wat betreft uw concrete vluchtaanleiding, dient vooreerst te worden opgemerkt dat u onvoldoende aannemelijk maakte dat maras van de bende 18 u wegens uw ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of uw politieke overtuiging persoonlijk vervolgt. Uit uw verklaringen blijkt dat u die dag geviseerd werd omdat u afkomstig bent uit een andere wijk, feiten welke buiten het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie vallen.

Evenmin maakte u aannemelijk dat u een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet bij een terugkeer naar El Salvador loopt.

Dient immers te worden opgemerkt dat niets in uw asielverklaringen erop wijst dat maras sinds het incident in Santa Rosa naar u op zoek zijn (CGVS, p.14). Uw partner en kinderen, met wie u sinds uw aankomst in België regelmatig contact hebt, wonen nog steeds in dezelfde zone (Bellavista) en kenden sinds uw vertrek geen enkel probleem met maras (CGVS, p.6-7). Uw dochters volgen les in een naburige school en uw partner verkoopt nog steeds brood in de wijk Bellavista (CGVS, p.6-7 en p.13). Na uw vertrek uit El Salvador verhuisde uw moeder van het departement La Paz naar Libertad om er bij uw gezin in Bellavista te trekken (CGVS, p.8). Bovenstaande elementen wijzen er allerminst op dat maras momenteel naar u op zoek zouden zijn.

In dit verband dient tevens te worden opgemerkt dat uw verklaringen over uw problemen in Santa Rosa louter beweringen betreffen, waarvan u geen enkel begin van bewijs neerlegde.

Tevens liet u na om u voor uw problemen in Santa Rosa zich te richten tot de politie. Hiernaar gevraagd haalt u aan dat de politie niet te vertrouwen is en het gevaarlijk is om aangifte te doen (CGVS, p.14). Dat u geen enkele inspanning deed om uw problemen aan te klagen is opmerkelijk. Temeer daar uit uw verklaringen blijkt dat u voor de bedreigingen en afpersingen waarvan u in 2014 het slachtoffer werd wel degelijk door de politie bent geholpen. Zo startte de politie een onderzoek en na onderzoek van uw telefoon werden de daders gevat worden (CGVS, p.16).

Bijkomstig dient te worden opgemerkt dat u noch van uw bakkerij die u thuis uitbaatte, noch van uw activiteiten als straatverkoper concrete bewijstukken heeft neergelegd. Voor wat betreft de door u neergelegde foto's van broodbakovens dient te worden opgemerkt dat hieruit niet kan worden afgeleid dat u in de jaren voorafgaand aan uw vertrek daadwerkelijk als bakker of als straatverkoper van brood aan de kost kwam. Evenmin kan de door u neergelegde foto van uw moto, die u gebruikte om uw broden te leveren, in die zin als afdoend bewijsstuk voor uw activiteiten als bakker gelden (CGVS, p.10-11).

Tot slot dringt de vraag zich op waarom u na uw aankomst in België (07/03/2019) nog meer dan een maand wachtte om internationale bescherming aan te vragen. Van iemand die zijn land ontvlucht op zoek naar bescherming kan verwacht worden dat hij die bescherming ook onmiddellijk vraagt bij aankomst in Europa en dus meteen een verzoek om internationale bescherming indient. U verklaarde in dit verband dat u in Nederland (eerste land van binnenkomst in de Europese Unie) geen verzoek om internationale bescherming indiende omdat het uw bedoeling was om in België te werken zodat uw dochters u zo snel als mogelijk in België konden vervoegen (CGVS, p.19). Uw bewering als zou uw laattijdige aanvraag het gevolg zijn van onwetendheid kan allerminst overtuigen. Temeer daar uit uw verklaringen voor het CGVS blijkt dat u uw vertrek uit El Salvador grondig voorbereidde. U zocht informatie op het internet en contacteerde een kennis die u aanraade om naar België te komen (CGVS, p.11 en p.14). Uw houding is een indicatie dat u internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte.

Uit bovenstaande dient te worden besloten dat u onvoldoende aannemelijk maakte dat u een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet (onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing) loopt bij een terugkeer naar El Salvador.

Toegevoegd dient te worden dat overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus kan toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf) en de "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador" van maart 2016 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html>) in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door georganiseerde misdaadgroepen, de Salvadoraanse politie en de veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is bendegeïncorporeerd. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenschappelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit gemeenschappelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geïncorporeerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De overige door u neergelegde documenten tenslotte, namelijk uw paspoort, uw identiteitskaart, uw rijbewijs, uw diploma middelbaar onderwijs, een document blanco strafregister, twee attesten van uw werk bij de drukkerij Label Solutions en een historiek van uw pensioen spaarstelsel wijzigen niets aan bovenstaande appreciatie. Uw nationaliteit, uw identiteit, uw scholingsgraad, uw werk bij Label Solutions, het feit dat u een blanco strafblad heeft en aan pensioensparen doet zijn elementen die hier niet ter discussie staan. De door u neergelegde audioberichten met transcriptie tonen aan dat u in 2014 telefonische bedreigingen kreeg en werd afgeperst, problemen die door het CGVS niet in twijfel worden getrokken. Echter, deze bedreigingen hebben geen rechtstreeks verband met uw ingeroepen moeilijkheden waardoor u El Salvador uiteindelijk in 2019 hebt verlaten. De audioberichten met transcriptie vormen dan ook geen bewijs van uw asielmotieven. De neergelegde persartikels over problemen voor bakkers en straatverkopers in El Salvador, uw vliegtuigticket en een print van google maps met de ligging van de plaats waar u na uw aankomst in België verbleef tenslotte zijn evenmin in staat om bovenstaande appreciatie in positieve zin om te buigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de rechten van verdediging en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Tevens werpt verzoeker een beoordelingsfout op.

Verzoeker vangt de uiteenzetting van zijn enig middel aan met het geven van een samenvatting van de motieven van de bestreden beslissing en een theoretische uiteenzetting over de principes voor de beoordeling van de nood aan internationale bescherming.

Vervolgens voert hij het volgende aan wat betreft de geloofwaardigheid van de door hem aangehaalde feiten en gebeurtenissen:

“De bestreden beslissing is onduidelijk gemotiveerd.

Hoewel er verschillende motieven aangehaald zijn (samengevat: de vrees blijkt niet actueel, de economische activiteit en de laatste bedreigingen zijn niet bewezen, de beschermingsmogelijkheden

werden niet uitgeput, de aanvraag werd laattijdig ingediend) zijn de gevolgen die verwerende partij hieruit trekken onduidelijk.

In het algemeen stelt zij dat verzoeker onvoldoende aannemelijk maakte dat hij een reëel risico op ernstige schade zou lopen bij een terugkeer naar El Salvador. Er wordt echter geen duidelijk standpunt genomen op vlak van geloofwaardigheid van de aangehaalde feiten: enerzijds wordt er gesteld dat het niet blijkt dat de pandillas actief naar hem op zoek zijn (wat inhoudt dat de feiten wel geloofwaardig zijn) anderzijds dat hij de bedreigingen en zijn economische activiteit niet bewijst (wat impliciet als een betwisting van de geloofwaardigheid geïnterpreteerd zou kunnen zijn). Ook wanneer verwerende partij stelt dat verzoeker naliet om de bescherming van zijn nationale autoriteiten onvoldoende inriep is het niet duidelijk of verwerende partij eigenlijk van mening is dat verzoeker een effectieve en daadwerkelijke bescherming zou kunnen krijgen oftewel dit bijdraagt aan een conclusie van verwerende partij dat er geen geloof kan worden gehecht aan de verzoeker aangehaalde feiten.

Hoewel U Raad in volle rechtsmacht bevoegd is draagt een correcte motivatie bij tot de naleving van de rechten van de verdediging. Opdat de bestemming van de beslissing de motieven nuttig kan betwisten in het kader van de beroepsprocedure moet deze ondubbelzinnig geformuleerd worden zodat de redenering van verwerende partij duidelijk voorkomt. Wanneer dit niet het geval is tast dit der rechten van de verdediging aan. De bestreden beslissingen zijn om bovenstaande redenen niet om heldere en niet-dubbelzinnige wijze gemotiveerd. De motivering laat verzoekende partij niet toe het standpunt van verwerende partij omtrent de geloofwaardigheid van de door haar aangehaalde gebeurtenissen te kennen, en indien nodig nuttig te betwisten.

Dit kan in de loop van de procedure niet worden hersteld aangezien artikel 39/60 van de vreemdelingenwet het volgende stelt:

“(…)”

Een gebrekkige motivatie die verzoekende partij niet toelaat te begrijpen om welke redenen de aanvraag uiteindelijk verworpen wordt moet in sommige gevallen worden beschouwd als een substantiële onregelmatigheid die U Raad niet kan herstellen in de zin van artikel 39/2 van de wet van 15.12.1980. Dit is het geval in casu aangezien het niet duidelijk is of het de geloofwaardigheid van het relaas en de eerdere bedreigingen, de mogelijkheid tot bescherming of de actualiteit van de bedreiging die de aanleiding zijn voor het verwerpen van verzoekers aanvraag.

In deze context wenst verzoekende partij erop te wijzen dat uit artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet voortvloeit dat de bewijslast in het kader van verzoeken om internationale bescherming met soepelheid geïnterpreteerd moet worden, en dat het bewijs met alle middelen van recht geleverd kan worden. Het voorleggen van documenten ter ondersteuning van een verzoek om internationale bescherming is geen verplichting. De gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming kan worden vastgesteld op basis van de loutere verklaringen van een verzoeker, indien deze verklaringen afdoende consistent en coherent zijn. Zulks is in casu het geval.

Verzoekende partij stelt dan ook in hoofdorde vast dat verwerende partij de geloofwaardigheid van de door haar aangehaalde gebeurtenissen niet in twijfel lijkt te trekken. Zij nodigt Uw Raad uit kennis te nemen van haar verklaringen op dit punt en samen met haar de geloofwaardigheid van haar verklaringen hieromtrent vast te stellen, zowel wat de bedreigingen betreft als de economische activiteiten van verzoeker.

Minstens is de motivering van de bestreden beslissingen uitermate onduidelijk en verwarrend. Het is verzoekende partij niet duidelijk welk aspect verwerende partij nu net in twijfel trekt: het geheel der gebeurtenissen aan de oorsprong van haar vertrek, dan wel louter de vrees voor vervolging of ernstige schade die uit deze gebeurtenissen voortvloeit?

Doordat de bestreden beslissingen geen argumentatie bevat waarbij de geloofwaardigheid van de aangehaalde gebeurtenissen in twijfel getrokken wordt, maar vervolgens aspecten bevat die een dergelijke twijfel impliceert, is de bestreden beslissingen op tegenstrijdige wijze gemotiveerd, zodat het voor verzoekende partij niet duidelijk is wat het standpunt van verwerende partij is en het haar dan ook onmogelijk gemaakt wordt dit nuttig te betwisten.

De bestreden beslissingen schenden derhalve de formele motiveringsplicht en dienen minstens vernietigd te worden, opdat verwerende partij haar motivering kan conform de wettelijke bepalingen te formuleren en duidelijkheid kan verschaffen over de doorslaggevende motieven van de weigeringsbeslissing.

Bijkomend wenst verzoeker nieuwe elementen neer te leggen ter staving van het feit dat hij inderdaad de machines aanschafte om zijn brood te maken. Hij legt een foto van zichzelf met zijn eer en een andere foto van zijn zus voor de machines (stuk 9). Dit is een begin van bewijs dat de foto's die hij neerlegde wel zijn machine voor zijn zaak betreffen.

Daarnaast legt hij opnieuw de foto's van zijn motorfiets neer, waar de nummerplaat zichtbaar is en een foto van het registratiebewijs van deze motorfiets op de naam van zijn partner (stuk 10).

Hij legt ook de bewijzen neer van het krediet die hij aanging om de motorfiets te kopen en het feit dat zijn vrouw dit krediet actueel niet kan betalen (stuk 11) omwille van de onmogelijkheid om de broodverkoop op leefbare manier voort te zetten. Verzoekers vrouw verkoopt brood in opdracht van een bakkerij enkel in de wijk Bellavista en kan hiermee onmogelijk voor het overleven van de familie zorgen en de motorfiets te betalen.

Ook moet worden herhaald dat het gebrek aan documentaire bewijsstukken volstaat niet om een relaas als ongeloofwaardig te beschouwen. Zeker wanneer er geen documenten bestaan kan dit niet leiden tot de ongeloofwaardigheid van het relaas.

Over zijn economische activiteiten heeft verzoeker inspanningen geleverd om het bezitten van de nodige machines te staven en de aankoop van een motorfiets. Aangezien hij in de informele sector werkt kan hij geen andere documentaire bewijsstukken voorleggen. Indien nodig kan, en moet, de verwerende partij overgaan tot een beoordeling van de geloofwaardigheid van zijn beroepsactiviteit op basis van verzoekers verklaringen. Verzoeker legde geloofwaardige verklaringen af in verband met zijn beroepsactiviteiten.

Van het voorval van februari 2019 kan verzoeker ook geen documentair bewijsstuk voorleggen. Op dezelfde wijze kan, en moet, de verwerende partij overgaan tot een beoordeling van de geloofwaardigheid van zijn beroepsactiviteit op basis van verzoekers verklaringen. Verzoeker legde geloofwaardige verklaringen af in verband met de afpersingen waarvan hij het slachtoffer was in het kader van zijn activiteit als brood verkoper."

Wat de beschermingsmogelijkheden betreft, zet verzoeker het volgende uiteen:

"Indien verwerende partij meent dat verzoeker nagelaten heeft om zich tot zijn nationale autoriteiten te richten moet er worden onderlijnt dat het heel duidelijk uit alle beschikbare informatie blijkt dat de Salvadoraanse autoriteiten ofwel niet in staat zijn ofwel niet bereid zijn om een daadwerkelijke bescherming te bieden aan de personen die slachtoffer zijn van de bendes.

Zo kan er worden verwezen naar de UNHCR Guidelines van 2016, p. 23 en volgenden :

"(...)"

Dit staft de redelijkheid (en geloofwaardigheid) van verzoekers verklaring dat de politie niet te vertrouwen is en het gevaarlijk is om aangifte te doen.

Deze stelling is ook bevestigd door de COI van 9.01.2020 (stuk 3b. p. 10) :

"(...)"

Ook het recent rapport van Human Rights Watch (stuk 4) bevestigt deze realiteit (zie stuk 4, pp 73-75).

Er is in ieder geval geen bescherming mogelijkheid door de nationale autoriteiten.

Indien verwerende partij meent dat het feit dat verzoeker zich niet tot zijn nationale autoriteiten richtte de geloofwaardigheid van zijn relaas in twijfel zou trekken kan er ook worden verwezen naar het hierboven geschetste context. Het is ook nuttig te stellen dat de situatie van verzoeker in 2014, toen hij al afgeperst werd, en vandaag helemaal niet vergelijkbaar is. In 2014 kon verzoeker inderdaad een klacht indienen maar enkel omdat hij eerst met zijn toenmalige werknemer overleg had gepleegd en garanties had gekregen dat hij zou helpen om te verhuizen en beschermingsmaatregelen te nemen. Dit was niet meer het geval in 2019 en is de reden waarom verzoeker in 2019 geen klacht indiende.

De houding van verzoeker laat niet toe te besluiten tot de ongeloofwaardigheid van zijn relaas."

Wat de laattijdige indiening van zijn asielverzoek betreft, laat verzoeker het volgende gelden:

"Uit verzoekers houding meent verwerende partij dat verzoeker niet aantoont dat hij internationale bescherming dringend noodzakelijk achtte.

Verzoeker heeft zijn redenering niet gestructureerd rond het juridisch concept 'internationale bescherming'. Wat voor hem dringend noodzakelijk was, was zich te onttrekken aan het risico in El Salvador, wat het geval was toen hij een voet in Europa zette, en voor het overleven van zijn familieleden in El Salvador zorgen, wat mogelijk zou zijn indien hij aan een job zou geraken. Hij dacht dat dit geregeld was toen hij de job in Zaventem begon. Het is pas wanneer hij vaststelde dat hij niet betaald was, noch betaald zou zijn dat hij overging tot de aanvraag om zijn situatie te regelen en oplossingen te kunnen vinden.

He verkrijgen van een internationale bescherming is voor verzoeker een middel om tegemoet te komen aan zijn dringende noden zoals hierboven uiteengezet.

In elk geval kan het laattijdig indienen van een verzoek tot internationale bescherming op zich niet volstaan om de aanvraag te verwerpen, zoals blijkt uit het rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie :

"70 (...)" (HvJEU In de gevoegde zaken C-148/13 tot en met C-150/13, A (C-148/13), B (C-149/13), C (C-150/13) tegen Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie,)

In andere woorden kan het laattijdig indienen een bijkomende aanwijzing zijn in het onderzoek van verwerende partij die haar echter niet ontslaat om het relaas op geloofwaardigheid te onderzoeken en het risico in geval van terugkeer in te schatten.”

Verzoeker wijst er vervolgens op dat in de context van El Salvador het feit dat men slachtoffer is van de bendes een zwaarwichtig feit is dat een gegronde vrees impliceert en een reëel risico inhoudt om het slachtoffer te worden van erge “*mensenschendingen*”, zoals bepaald in de artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), zonder dat er een bescherming van de nationale autoriteiten beschikbaar is.

Verzoeker stelt dat hij reeds het slachtoffer was van afpersing en bedreigingen en meent dat de ernst van de incidenten die hij in El Salvador ondergaan heeft en de impact daarvan onmogelijk onderschat kan worden en in overweging moet worden genomen, waarna hij verwijst naar artikel 48/3, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet. Verder wijst verzoeker erop dat het een algemeen principe is dat de beoordeling van de nood aan internationale bescherming een toekomstgericht onderzoek vereist. Met verwijzing naar rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: Hof van Justitie) en naar het “*Handbook and Guidelines on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status*” van UNHCR, stelt verzoeker dat bescherming niet alleen dient te worden geboden aan personen die reeds werden vervolgd, maar ook aan de personen die het risico lopen te zullen worden vervolgd. Hetzelfde geldt volgens hem voor het onderzoek naar het reëel risico op ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet. Het onderzoek van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) mag zich dus niet beperken tot het onderzoek naar de geloofwaardigheid of de ernst van de door verzoeker aangehaalde feiten. Het CGVS moet ook nagaan of er voor verzoeker, op basis van zijn persoonlijke situatie, een risico bestaat op toekomstige vervolgingen of ernstige schade in geval van terugkeer.

Verder haalt verzoeker 48/7 van de Vreemdelingenwet aan en wijst hij erop dat deze bepaling een omkering van de bewijslast inhoudt, in die zin dat bij reeds ondergane vervolging of ernstige schade of bij ondergane bedreiging daarmee, de commissaris-generaal, en na eventueel beroep de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) met hervormingsbevoegdheid, het tegenbewijs dient te leveren van “*goede redenen*” om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen. Verzoeker betoogt dat, aangezien hij reeds meermaals met de dood bedreigd werd door de *pandilla*, met als gevolg dat hij verhinderd werd om in het levensonderhoud van zijn familie te voorzien tenzij hij zijn eigen leven op het spel zou zetten, er moet worden vermoed dat deze bedreigingen opnieuw zullen plaatsvinden in geval van terugkeer. Het komt aldus aan het CGVS toe de redenen uiteen te zetten waarom dit niet het geval zou zijn, aldus verzoeker. Verzoeker merkt nog op dat het CGVS, hoewel niet formeel in de bestreden beslissing, impliciet stelt dat zijn vrees niet meer actueel zou zijn aangezien zijn familie niet meer bedreigd werd. Met deze redenering gaat het CGVS volgens hem voorbij aan het feit dat zijn echtgenote enkel economisch actief is in de wijk Bella Vista, waar het onmogelijk is om voldoende inkomsten te verkrijgen. Verzoeker meent dat de huidige inkomsten van zijn familie onvoldoende zijn in die mate dat zij verschillende kredieten, onder andere voor de motorfiets die noodzakelijk was voor zijn werk, niet kunnen betalen. Verzoeker stelt dat hij in geval van terugkeer genoodzaakt zou zijn om zich opnieuw bloot te stellen aan de reeds ondergane bedreigingen van de *pandillas* buiten zijn wijk, in het bijzonder nu uit de objectieve informatie inzake de situatie in El Salvador blijkt dat deze gebeurtenis een groot risico op toekomstige vervolging met zich meebrengt. Verzoeker wijst op de algemene context in El Salvador die wordt gekenmerkt door een heel hoog niveau van geweld als gevolg van een gewapende strijd tussen bendes (de *mara's* of *pandilla's*) onderling en tussen de bendes en de veiligheidsdiensten (politie en leger). De bendes zijn overal aanwezig, zowel in ruraal als stedelijk gebied, en zijn actief in, volgens sommige schattingen, 247 van de 262 gemeentes van het land. Als gevolg van deze situatie en de extreme mate en vormen van geweld dat er op onophoudelijke wijze plaatsvindt, wordt El Salvador door talrijke gezaghebbende organisaties en bronnen beschouwd als een van de meest gewelddadige landen ter wereld. Verzoeker verwijst hiervoor naar de COI Focus “*El Salvador. Situation Sécuritaire*” van 15 juli 2019, waarin een aantal categorieën van personen die in El Salvador een verhoogd risico lopen om het doelwit te worden van “*bendegerelateerd*” geweld worden opgesomd. Hij stelt dat hij als uitbater van een kleine (informele) onderneming deel uitmaakt van een categorie van personen die een verhoogd risico lopen om het slachtoffer te worden van een vorm van afpersing en dat hij ook een verhoogd risico loopt “*omdat hij in 2014 meewerkte aan de vervolging van leden van de pandilla*”, welk element volgens hem niet werd onderzocht door het CGVS. Naast dit door hem aangehaalde risicoprofiel heeft het feit dat hij heeft nagelaten een door de bendeleden geëiste som geld te betalen tot gevolg dat hij een bijzonder hoog

risico loopt om als gevolg hiervan problemen te ondervinden, zo vervolgt verzoeker. Onder verwijzing naar voornoemde COI Focus argumenteert verzoeker dat personen die worden gezien als zijnde in overtreding met de regels van de bende of zich verzettend tegen hun gezag als eerste risicocategorie worden genoemd en dat deze personen net als hun familieleden het doelwit kunnen zijn van gewelddadige handelingen, moord of seksueel geweld. Het niet betalen van een aan de bende verschuldigd bedrag, bijvoorbeeld *renta*, wordt als een daad van verzet beschouwd en kan ertoe leiden dat de betrokkene verdwijnt of vermoord wordt, zo stelt verzoeker onder verwijzing naar voormelde COI Focus. De organisatie van de bendes maakt dat informatie over personen die bij bendes in een negatief daglicht staan, bewaard en in sommige gevallen ook verspreid wordt naar leden van dezelfde bende in andere wijken. Dit uit zich in het feit dat wie verhuist of zich als nieuwkomer in een wijk vestigt mogelijk het voorwerp uitmaakt van een onderzoek door de heersende bende, die de situatie van deze persoon checkt bij de bendeleden van de kolonie van oorsprong van de betrokkene. Eens men bij de bende als individu in een negatief daglicht komt te staan, is de kans dan ook reëel dat deze informatie bewaard wordt en in geval van terugkeer naar El Salvador, van zodra men in contact komt met leden van diezelfde bende, boven komt drijven, aldus verzoeker. Verzoeker betoogt nog dat objectieve informatie bevestigt dat personen die reeds eerder individueel problemen met bendes ondervonden werkelijk een groot risico lopen om in geval van terugkeer opnieuw ernstige problemen te ondervinden zoals afpersing, wanbehandelingen, belemmering van de persoonlijke vrijheid of zelfs moord, of moord van familieleden, en verwijst hiertoe naar de voornoemde COI Focus en de update ervan van 9 januari 2020. Verzoeker merkt met betrekking tot zijn eigen situatie op dat hij niet eenmalig het slachtoffer is geweest van bedreigingen vanwege bendeleden maar tot driemaal toe. Hij stelt dat hij meermaals gedwongen werd te verhuizen en dat dit ook een grote negatieve impact heeft gehad op de mogelijkheden om zich in een normaal leven te ontplooiën. Verzoeker besluit dat in het licht van deze informatie kan worden aangenomen dat hij een groot risico loopt om in geval van terugkeer de gevolgen te ondervinden van het feit dat hij naliet de aan de bende verschuldigde som te betalen en acht het, rekening houdende met het bestaan van dit risico, absoluut geen optie om naar El Salvador terug te keren.

Tevens wijst verzoeker erop dat ook een hervestiging op een andere locatie in El Salvador hem geen veiligheid kan bieden. Aangezien hij niet tot de hogere sociale klassen behoort, is hij niet in staat om zich op een plaats te vestigen waar de bendes niet aanwezig zijn (beveiligde wijken), aldus verzoeker, die ook nog herhaalt dat hij bij een hervestiging het voorwerp zal zijn van een onderzoek door de daar aanwezige bendeleden en citeert uit het voornoemde recente rapport van Human Rights Watch, dat volgens hem bevestigt dat interne hervestiging uiterst moeilijk en gevaarlijk is. Verzoeker is dan ook van mening dat de specifieke gebeurtenissen die hij onderging in El Salvador ertoe leiden dat hij in geval van terugkeer naar El Salvador een reëel risico loopt om als gevolg hiervan vervolgd of ernstig geschaad te worden, zonder dat hij zich elders in El Salvador aan dit gevaar kan onttrekken.

Met verwijzing naar de COI Focus "*Salvador. Retour au pays des ressortissants*" van 12 juli 2019 en deze van 9 januari 2020 betoogt verzoeker verder dat zijn verblijf in het buitenland *an sich* eveneens aanleiding geeft tot een verhoogd risico om bij terugkeer als welvarend te worden beschouwd en het slachtoffer te worden van afpersing en de daarmee vaak gepaard gaande gewelddaden. Enkel het IOM meldt dat zij geen weet hebben van personen die na terugkeer problemen ondervonden met de bendes, maar geeft wel toe dat de ondersteuning ingewikkeld is aangezien er regio's zijn die zo onveilig zijn dat zij er zich niet verplaatsen. Daarboven stelt IOM dat zij geen informatie bijhouden in verband met de veiligheidssituatie van terugkeerders omdat vrijwillige terugkeer met ondersteuning enkel gebeurt voor gevallen waar het bestaan van een veiligheidsrisico onderzocht werd en er besloten werd dat er geen veiligheidsrisico bestond. Daarnaast haalt verzoeker aan dat Veronica Reyna stelt dat de personen die terugkeren zich in dezelfde situatie zullen bevinden als andere Salvadoranen, maar dat zij er wel aan toevoegt dat er een verhoogd risico bestaat indien blijkt dat hun koopkracht verbeterd is, wat ook het standpunt is van Karla Rodriguez en een onderzoeker van de UCA en wordt bevestigd door Human Rights Watch. Verzoeker meent dat dit niet tegenstrijdig is met de andere informatie die stelt dat het doorslaggevend risicoverhogend element de perceptie is, in hoofde van de bendeleden die in de wijk van herinstallatie actief zijn, dat de persoon economische middelen heeft. Deze perceptie bestaat volgens verzoeker frequent wanneer iemand uit het buitenland komt en/of er familieleden heeft, wat voor hem het geval is, wat hij bevestigd acht door de COI Focus "*El Salvador: Retour au pays des ressortissants*" van 9 januari 2020 waaruit hij vervolgens citeert. Het bestaan van een verhoogd risico in geval van terugkeer blijkt volgens verzoeker heel duidelijk uit de inhoud van het voornoemde rapport van Human Rights Watch waarin er monitoring werd gedaan aan moorden en andere bedreigingen of aanvallen van personen die na een verblijf in het buitenland naar El Salvador gedeporteerd worden en dat de informatie van de "*speciale rapporteur van de verenigde Naties over Mensenrechten*" bevestigt.

Verzoeker concludeert dat op basis van deze informatie moet worden besloten dat hij een risico op vervolging of op ernstige schade in geval van terugkeer voldoende aannemelijk heeft gemaakt.

Daarnaast stelt verzoeker dat uit verschillende bronnen blijkt dat de bendes in El Salvador niet als louter gemeenrechtelijke criminele actoren opereren, maar dat zij wel degelijk de voorbije jaren in grote mate gepolitiseerd zijn en als een parallelle autoriteit, naast de staat, functioneren, zodat zij zonder enige twijfel een actor bedoeld in artikel 48/5, § 1, b) of c), van de Vreemdelingenwet vormen. Een vorm van verzet tegen deze autoriteit vormt wel degelijk de uiting van een politieke overtuiging, met name het standpunt dat men de bendes niet in deze positie wil bestendigen, aldus verzoeker, die meent dat de vervolging door *“de bende die verzoekers als gevolg van de gebeurtenissen van november 2018 vrezet”* in wezen geen vervolging is om louter economische redenen, maar wel degelijk een vervolging is *“die het vervolg is van een (politieke) verzetsdaad ten opzichte van de autoriteit van de bende”*. Verzoeker is er dan ook van overtuigd wel degelijk vervolging te vrezen omwille van zijn politieke overtuiging, in de zin van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève). Minstens maakt hij naar eigen zeggen deel uit van de sociale groep van de personen die zich omwille van gewetensredenen verzetten tegen de bestendiging van de macht van de bendes in El Salvador.

Ten slotte verwijst verzoeker voor de interpretatie van het begrip *“gewapend conflict”* uit artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet naar het arrest van het Hof van Justitie van 30 januari 2014 in de zaak C-285/12, *“Diakité t. Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen”*, naar de conclusie van de advocaat-generaal in deze zaak en naar het standpunt van UNHCR. Hij wijst erop dat er in de COI Focus over de veiligheidssituatie in El Salvador een compilatie van uiteenlopende analyses over de aard van het geweld wordt aangegeven, maar dat er geen specifieke analyse wordt gemaakt van de kwalificatie van deze situatie ten opzichte van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. De notie van gewapend conflict zoals bedoeld in deze bepaling moet volgens hem autonoom worden toegepast en niet naar analogie met de definitie van de notie gewapend conflict in het kader van het internationaal humanitair recht. Hij voert aan dat de veiligheidssituatie, de tactieken, strategieën en doelwitten van de bendes in El Salvador na 2015 sterk evolueerden, dat daar waar zij vroeger voornamelijk criminele doelen hadden blijkt dat zij nu ook politieke ambities hebben en controle wensen te hebben over regio's en gebieden en vooral bevolkingen, dat zij ook de directe strijd zijn aangegaan met de officiële veiligheidsdiensten van het land, dat de veiligheidssituatie in El Salvador geëvolueerd is van wijdverspreide criminaliteit naar een gewapend conflict tussen bendes onderling en tussen de bendes en de overheid, dat de bendes in El Salvador een zekere organisatie kennen en toegang hebben tot wapens die gebruikt worden in gewelddadige acties tegen de bevolking enerzijds en de overheid anderzijds, en de ambitie hebben om territorium en bevolkingen te controleren, dat het niveau van het geweld op het niveau of hoger is dan het niveau van geweld in conflictzones, dat het niveau van geweld ook diepgaande gevolgen heeft voor het publiek leven, van beperkingen in mobiliteit van burgers tot een groot aantal gedwongen verplaatsingen (jaarlijks 4 à 5% van de bevolking), dat de defensie-minister van El Salvador zelf de veiligheidssituatie in El Salvador als gewapend conflict heeft gekwalificeerd, en dat de GIWPS besluit dat er ernstige aanwijzingen zijn om te besluiten dat ook in het internationaal humanitair recht de situatie als een gewapend conflict moet worden gekwalificeerd. Gezien het bestaan van hoge aantallen slachtoffers, het inzetten van het leger tegen de bendes, de gebruikte strategieën en tactieken van zowel de bendes als de overheid, het niveau van organisatie van de bendes, hun effectieve territoriale controle en de impact van de veiligheidssituatie op het leven van de burgers en op het publiek leven in het algemeen, moet volgens verzoeker worden besloten dat er in El Salvador een conflict plaatsvindt in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Verzoeker wijst er nog op dat de ernst van het geweld in El Salvador wordt gedocumenteerd in de informatie van het CGVS, dat El Salvador één van de gevaarlijkste landen ter wereld is, waarschijnlijk zelfs het gevaarlijkste land ter wereld, en dat niemand, behalve de hoogste sociale klassen, aan de invloed en de gewelddaden van de bendes kan ontsnappen. Hij stelt ook persoonlijke omstandigheden te vertonen die het risico om het slachtoffer te worden van het bende-geweld in El Salvador verhogen. Hij behoort namelijk niet tot de hogere klassen, heeft het land verlaten en zal door de bendes onderzocht worden in geval van terugkeer, heeft in het buitenland verbleven, wat de indruk zal wekken dat hij over voldoende financiële middelen beschikt en van hem een doelwit zal maken voor afpersing en het daarmee gepaard gaande geweld, en was al eerder meermaals het slachtoffer van de verschillende bendes in El Salvador. Om deze redenen meent hij dat hem het statuut van subsidiaire bescherming op basis van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet moet worden toegekend.

2.2. Stukken

Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende nieuwe stavingstukken gevoegd:

- de COI Focus “*Salvador. Retour au pays des ressortissants*” van 12 juli 2019 (stuk 3a);
- de COI Focus “*Salvador. Retour au pays des ressortissants*” van 9 januari 2020 (stuk 3b);
- het rapport “*Deported to Danger - United States Deportation Policies Expose Salvadorans to Death and Abuse*” van Human Rights Watch van februari 2020 (stuk 4);
- het artikel “*Political Refugees from El Salvador; Gang Politics, the State and Asylum Claims*” van P.J. McNamara in *Refugee Survey Quarterly*, 2017, n° 36, p. 1-24 (stuk 5);
- het “*Rapport de la Rapporteuse spéciale sur les droits de l'homme des personnes déplacées dans leur propre pays concernant sa visite en El Salvador*” van Nations Unies, Assemblée Générale, Conseil des droits de l'homme van 23 april 2018 (stuk 6);
- het persartikel “*La Fuerza Armada de El Salvador condena el asesinato de cuatro militares*” uit *La Vanguardia* van 29 april 2019 (stuk 7);
- de “*Policy Brief, Gang Violence as Armed Conflict: A New Perspective on El Salvador*” van A. Applebaum en B. Mawby, GIWPS, november 2018 (stuk 8);
- foto's van verzoeker en zijn zus en van verzoekers zus voor de machines (stuk 9);
- een foto van het registratiebewijs van een motorfiets op naam van verzoekers vrouw en van de motorfiets (stuk 10);
- krediet voor de aankoop van de motorfiets en aanmaning voor de betaling van het krediet (stuk 11).

2.3. Beoordeling

2.3.1. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “*afdoende*” wijze. Het begrip “*afdoende*” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat deze beslissing een motivering in feite, met name dat aan verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat (A) hij niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij El Salvador diende te verlaten en/of er niet naar terug zou kunnen keren uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève of dat hij er een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, nu (i) zijn concrete vluchtaanleiding buiten het toepassingsgebied van het Verdrag van Genève valt aangezien hij gevisieerd werd omdat hij afkomstig is uit een andere wijk, (ii) niets in zijn verklaringen erop wijst dat de *mara's* sinds het incident in Santa Rosa naar hem op zoek zijn, (iii) zijn verklaringen over zijn problemen in Santa Rosa louter beweringen betreffen, waarvan hij geen enkel begin van bewijs neerlegde, (iv) hij naliet zich voor zijn problemen in Santa Rosa tot de politie te richten, (v) hij noch van zijn bakkerij, noch van zijn activiteiten als straatverkoper concrete bewijsstukken heeft neergelegd, en (vi) zich de vraag opdringt waarom hij na zijn aankomst in België nog meer dan een maand wachtte om internationale bescherming aan te vragen, omdat (B) er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, en omdat (C) de door hem neergelegde documenten niets aan deze appreciatie wijzigen. Al deze vaststellingen en overwegingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke

motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van het middel dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (cf. RvS 21 maart 2007, nr. 169.217).

Het middel kan in deze mate niet worden aangenomen.

2.3.2. Bescherming tegen niet-overheidsactoren

Het verzoek om internationale bescherming heeft betrekking op diverse incidenten sinds oktober 2014 waarbij verzoeker telkenmale door criminele bendes zou zijn afgeperst en/of bedreigd. Als rechtstreekse aanleiding voor zijn vertrek uit El Salvador in 2019 haalt verzoeker een incident aan waarbij hij met de dood zou zijn bedreigd door twee leden van de bende 18 die hem ervan verdachten te spioneren voor de politie in de wijk waar hij zijn brood kwam verkopen.

Uit de landeninformatie bijgebracht door beide partijen blijkt dat bendes in El Salvador als een actor van vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet kunnen worden beschouwd.

Bescherming tegen actoren van vervolging kan volgens artikel 48/5, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet alleen worden geboden door de Staat of partijen of organisaties met inbegrip van internationale organisaties, die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen, mits zij bereid en in staat zijn bescherming te bieden. Nog volgens artikel 48/5, § 2, tweede lid, van de Vreemdelingenwet moet deze bescherming doeltreffend en van niet-tijdelijke aard zijn en wordt deze in het algemeen geboden wanneer de actoren omschreven in het eerste lid redelijke maatregelen treffen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade, onder andere door de instelling van een doeltreffend juridisch systeem voor opsporing, gerechtelijke vervolging en bestraffing van handelingen die vervolging of ernstige schade vormen, en wanneer de betrokken verzoekers toegang hebben tot een dergelijke bescherming.

Artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet bepaalt dat vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of kan worden veroorzaakt door *“niet-overheidsactoren, indien kan worden aangetoond dat de actoren als bedoeld in a) en b), inclusief internationale organisaties, geen bescherming als bedoeld in § 2 kunnen of willen bieden tegen vervolging of ernstige schade”*. Deze bewoordingen in de wet impliceren in dergelijke gevallen een vermoeden van overheidsbescherming dat evenwel weerlegbaar is. De bewijslast hier ligt bij de verzoeker om internationale bescherming. De bewijsstandaard die wordt gehanteerd is evenwel afhankelijk van de algemene omstandigheden in het land van herkomst en de individuele omstandigheden van de zaak (cf. EASO, *“Qualification for international protection (Directive 2011/95/EU) - A Judicial Analysis”*, december 2016, p. 59, 63 en 68, en UNHCR guidance note on refugee claims relating to victims of organized gangs, maart 2010, pt. 27).

Waar een vrees voor de bendes in El Salvador aan de grondslag ligt van het beschermingsverzoek, moeten de algemene context en de macht en invloed van de bendes op de samenleving en de economie in dat land goed voor ogen worden gehouden.

Op basis van de objectieve landeninformatie die door de partijen ter beschikking wordt gesteld, maakt de Raad de volgende analyse.

De bendes, die initieel een voornamelijk stedelijk fenomeen waren, zijn inmiddels ook in de rurale gebieden van El Salvador aanwezig en bestrijken nagenoeg het hele grondgebied. Zo zijn er 60.000 bendeleden aanwezig in 247 van de 262 gemeenten in het land. Hoewel hun aanhang niet meer dan 1% van de Salvadoraanse bevolking bedraagt, hebben deze bendes een impact die hun aantal sterk overstijgt omwille van hun greep op het dagelijkse leven in de wijken waar ze territoriale controle uitoefenen. De bendes zijn goed georganiseerd, kennen een hiërarchische structuur en hun criminele activiteiten zijn divers. Zo is afpersing op micro-niveau een veelvoorkomende praktijk waarbij inwoners van een wijk kleine bedragen worden afgeperst. Ook bedrijven vormen een doelwit voor afpersingspraktijken. Winkeliers, die zich geen privébewaking kunnen veroorloven, worden gedwongen *‘renta’*, ofwel beschermingsgeld, te betalen. De bendes houden zich ook bezig met wapen- en

drugtransport. Daarnaast diversifiëren zij hun activiteiten naar legale bedrijven, zoals transportbedrijven, nachtclubs, tankstations, bakkerijen, apotheken en leenbedrijven. Tevens zijn sommige bendeleden actief als advocaten, boekhouders en zelfs als politieagenten die ten voordele van de bendes handelen. Omwille van de territoriale controle over de wijken is de bewegingsvrijheid van burgers in deze wijken sterk beperkt. De bendes oefenen doorgedreven sociale controle uit, onder meer door hun aanwezigheid in publieke scholen, en leggen de inwoners van hun wijken allerlei gedragsregels op via bedreigingen en geweld en via het *'horen, zien en zwijgen'*-principe. Tevens organiseren deze bendes zich om politieke invloed te vergaren en trachten zij via beïnvloeding van de Salvadoraanse politiek te ageren tegen programma's van politieke partijen en de Salvadoraanse overheid die hun macht aan banden willen leggen. Hoewel de bendes een grote invloed kunnen uitoefenen op het sociale, economische en politieke leven in El Salvador, dan nog blijkt dat de drijfveren achter hun politieke, sociale en economische doelstellingen nauw zijn verbonden met het veiligstellen van hun economische belangen, territoriale positie en straffeloosheid voor hun criminele activiteiten. Hun uiteindelijk doel blijft het financieel gewin van de bende, niet het leiden van een land of een deel ervan, laat staan dat kan blijken dat ze eigen politieke kandidaten naar voor schuiven of een publiek mandaat willen bekleden.

De bendes maken zich schuldig aan bedreigingen, moordaanslagen, diverse (seksuele) geweldplegingen en gedwongen rekrutering. Uit de landeninformatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid en bijzonder ernstig is waardoor het momenteel wordt beschouwd als één van de gevaarlijkste landen ter wereld. Het aanwezige geweld komt voort uit interne afrekeningen tussen rivaliserende bendes en uit confrontaties tussen de bendes en de Salvadoraanse veiligheidsdiensten en politie. De bendes viseren andere bendes, terwijl de overheid tracht op te treden tegen de criminele groeperingen, met wisselend succes. De bendes viseren ook burgers met een duidelijk profiel, zoals zij die zich tegen hen verzetten, met onder meer informanten, getuigen en slachtoffers van misdaden begaan door bendes of burgers die professioneel betrokken zijn bij het onderzoek of de bestrijding van georganiseerde misdaad, waaronder rechters, officieren van justitie en advocaten.

Tegenover dit alles staat tevens dat de Salvadoraanse staat hard optreedt tegen de bendes. Er zijn sinds 2010 een aantal wetten aangenomen in de strijd tegen de bendes, waaronder een nieuwe anti-afpersingswet in 2015 en een antiterrorismewet in 2006, op grond waarvan het Hooggerechtshof bendeleiders en leden van de grootste bendes als terroristen heeft gekwalificeerd. In 2006 werd een *'Special law for the protection of victims and witnesses'* aangenomen op basis waarvan een programma werd gecreëerd dat jaarlijks ongeveer 1000 slachtoffers ondersteunt, waaronder 50 beschermde getuigen in de vorm van "safe houses" of sporadische financiële ondersteuning. Er zijn evenwel gevallen gedocumenteerd van beschermde getuigen die werden opgespoord en vermoord door bendes, nadat rechters hadden bevolen om hun identiteit bekend te maken tijdens het proces. De regering heeft verder nog een aantal initiatieven genomen om het bendegeweld aan te pakken. Het Plan El Salvador Segura (PEES), aangenomen in 2015, werd opgesteld onder de auspiciën van de National Council on Citizen Security and Co-existence en wordt beschouwd als een positieve stap. Het plan focust op de meest gewelddadige en bende-geaffecteerde gemeenten in El Salvador en heeft tot doel de preventie van geweld, vervolging van daders, bescherming van slachtoffers van het geweld en de versterking van de instellingen. Anderzijds hebben speciale elite-eenheden van de politie en het leger verregaande bevoegdheden gekregen om het bendegeweld in te dijken wat volgens een aantal rapporten heeft geresulteerd in buitengerechtelijke executies en foltering door de ordediensten. Het door de politie en het leger gepleegde geweld heeft ook geleid tot gedwongen ontheemding. Tevens zijn politieagenten en militairen nu ook het doelwit van bendegeweld geworden.

De corruptie binnen de veiligheidsdiensten en het rechtsbestel draagt bij aan een hoge mate van straffeloosheid in El Salvador. Er is een grote verwevenheid tussen de bendes, politie en gerecht waardoor klachten bij de politie tegen afpersing door bendes vaak worden teruggekoppeld naar de bendes wat dan tot nog ergere repercussies leidt. Het rechtsbestel in El Salvador wordt beschouwd als inefficiënt en vatbaar voor corruptie. Dit neemt niet weg dat er arrestaties plaatsvinden van zowel bendeleden als politieagenten en militairen die zich schuldig hebben gemaakt aan moord of verantwoordelijk worden geacht voor verdwijningen. In september 2017 zaten 17.614 (voormalige) bendeleden in de gevangenis (46% van de gevangenispopulatie), wat minstens één derde is van het aantal bendeleden in El Salvador.

Verder is de Policia Nacional Civil (PNC) aanwezig in alle 262 gemeenten in El Salvador en het Openbaar Ministerie (Fiscalia General de la Republica (FGR)) heeft minstens 1 districts bureau per departement in El Salvador maar gaat gebukt onder een zeer hoge werklast in het onderzoek van moordzaken. Er zijn tevens een aantal overheidsinstellingen die tot taak hebben kwetsbare groepen in

de samenleving te ondersteunen. Zo ondersteunt het Oficina Local de Atencion a Victimas (OLAV), gecreëerd onder het Plan El Salvador Seguro, in 10 departementen slachtoffers van misdaden op juridisch, psychologisch en sociaal vlak en is het ook aanwezig in het terugkeercentrum dat specifiek is opgericht voor de terugkeer van migranten uit de VS. Ten slotte is er ook een Centro de Atencion a la Ninez, Adolescencia y Familia (CANAF), een programma dat gezondheids- en sociale diensten biedt aan teruggekeerde kinderen en families, weliswaar met een beperkte capaciteit. Ook voor voormalige benedeleden bestaat er een programma Yo Cambio (Ik verander) dat zich richt op benedeleden in gevangnissen maar kampt met budgettaire problemen.

Daar waar verzoeker zowel in zijn verzoekschrift als ter terechtzitting argumenteert dat er in El Salvador geen overheidsbescherming beschikbaar is tegen niet-overheidsactoren van vervolging of ernstige schade, neemt de Raad hierover een genuanceerd standpunt in.

Uit de voorgaande analyse blijkt dat het Salvadoraanse staatsapparaat, inclusief justitie en de veiligheidsdiensten, verzwakt en fragiel is. Het staatsapparaat wordt ondermijnd door corruptie en een gebrek aan middelen. Niettemin worden er in de strijd tegen de bendes maatregelen genomen en worden zowel benedeleden als niet-benedeleden ook gerechtelijk vervolgd en veroordeeld. Voor zover uit de landeninformatie kan blijken dat overheidsbescherming in El Salvador niet in alle gevallen beschikbaar of doeltreffend is, kan evenwel ook niet worden besloten dat El Salvador moet worden beschouwd als een *'failed state'* of dat overheidsbescherming tegen bendes totaal afwezig zou zijn. Dit hangt af van de individuele omstandigheden van de zaak. Een verzoeker moet bijgevolg aantonen dat in zijn individueel geval geen overheidsbescherming beschikbaar is. De Raad benadrukt evenwel dat, in het licht van de algemene omstandigheden in El Salvador en rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker, de bewijsstandaard die is vereist om het vermoeden van bescherming door actoren zoals bedoeld in artikel 48/5, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet te weerleggen, laag moet worden gezet.

In casu moet de Raad vaststellen dat verzoeker niet aantoont dat de Salvadoraanse overheden in zijn geval geen bescherming willen of kunnen bieden, noch dat hij geen beroep kan doen op overheidsbescherming of er geen toegang toe heeft.

Zoals in de bestreden beslissing terecht wordt opgemerkt, blijkt uit verzoekers verklaringen dat hij in 2014 door de politie geholpen werd toen hij het slachtoffer werd van bedreigingen en afpersingen door de bende 18. Verzoeker verklaarde dat hij op 28 oktober 2014 bij hem thuis in Lourdes bezoek kreeg van twee jongeren die hem een telefoon overhandigden, via dewelke een bendelid hem opdroeg 800 dollar te betalen en hem bedreigde. Nadat verzoeker uit angst de helft van de geëiste som betaald had zou hij opnieuw door het bendelid gecontacteerd zijn met de vraag om 2600 dollar te geven. Omdat verzoeker nu echt bang werd, zou hij zijn baas van de afpersingen op de hoogte hebben gebracht. Deze zou hem gerust gesteld hebben en ervoor gezorgd hebben dat verzoeker met zijn gezin eerst naar een hotel werd overgebracht en drie dagen later kon verhuizen naar Ciudad Versailles. Twee dagen later zou een verhuiswagen verzoekers inboedel onder politiebegeleiding naar zijn nieuwe woonst hebben gebracht. Verzoeker zou vervolgens aangifte hebben gedaan bij de politie, die zijn telefoon bijhield voor het geval de benedeleden opnieuw contact zouden opnemen. De politie zou zich met de zaak beziggehouden hebben en de daders hebben kunnen vatten (administratief dossier (hierna: adm. doss.), stuk 5, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 15-16). De problemen die verzoeker nadien nog met bendes zou hebben gekend – hij zou in oktober 2015 opnieuw zijn afgeperst, dit keer door de bende *Mara Salvatrucha* (MS), en in februari 2019 met de dood zijn bedreigd in de wijk Santa Rosa van Ciudad Arce door leden van de bende 18 – blijken geen verband te houden met de feiten van 2014 (*ibid.*, p. 17-19). Hieruit blijkt dat verzoeker in 2014 effectieve bescherming heeft gekregen van de politie, wat hij overigens niet betwist.

De Raad stelt samen met de commissaris-generaal vast dat verzoeker nagelaten heeft om zich tot de politie te richten naar aanleiding van de doodsb bedreigingen die hij in februari 2019 zou hebben gekregen. Hiernaar gevraagd tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS, verklaarde verzoeker dat de politie niet te vertrouwen is en het gevaarlijk is om aangifte te doen (adm. doss., stuk 5, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 14). Deze algemene beweringen kunnen niet verklaren waarom verzoeker, die in 2014 met succes een beroep had gedaan op de politie, geen enkele inspanning gedaan heeft om zijn problemen aan te klagen alvorens de drastische beslissing te nemen zijn land van herkomst te verlaten. In zijn verzoekschrift betoogt verzoeker dat de situatie in 2014 helemaal niet vergelijkbaar is met de huidige situatie. Hij licht toe dat hij in 2014 inderdaad een klacht kon indienen, doch enkel omdat hij eerst met zijn toenmalige werkgever overleg had gepleegd en garanties had

gekregen dat die zou helpen om te verhuizen en beschermingsmaatregelen te nemen. Dit was niet meer het geval in 2019, aldus verzoeker, reden waarom hij toen geen klacht indiende. Verzoeker kan evenwel niet overtuigen in zoverre hij voorhoudt dat hij het in 2019 niet aandurfde of zinvol achtte om opnieuw klacht in te dienen omdat hij toen niet dezelfde garanties zou hebben gehad inzake zijn veiligheid als in 2014. De Raad wijst erop dat verzoeker in 2019, anders dan in 2014, niet in de wijk woonde waar hij bedreigd werd. Verzoeker werd bedreigd in de wijk Santa Rosa, waar de bende 18 actief was, maar woonde zelf in de wijk Bella Vista, waar de MS opereert (*ibid.*, p. 13). Verzoeker maakt verder niet aannemelijk dat de bendeleden die hem in Santa Rosa bedreigden konden weten waar hij woonde, aangezien hij door hen werd belaagd op het moment dat hij zich tijdens zijn broodronde op “*hun terrein*” begaf en zij hem ook nooit thuis hebben opgezocht, zoals wel het geval was toen hij door de bende 18 werd bedreigd in 2014. Het enkele feit dat verzoeker in 2014 een beroep kon doen op zijn toenmalige werkgever voor zijn bescherming betekent bovendien niet dat hij in 2019 niet in staat was om zelf eventuele beschermingsmaatregelen te nemen indien hij dit nodig achtte om klacht te kunnen indienen. Uit zijn verklaringen blijkt dat hij een jaar na het incident van 2014 opnieuw werd afgeperst, ditmaal als zelfstandige, en in overleg met zijn zakenpartner besloot de zaak te sluiten en te verhuizen (*ibid.*, p. 8 en 18). Indien de politie niet te vertrouwen is, zoals verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud verklaarde, kan overigens de vraag worden gesteld naar de effectiviteit van de beschermingsmaatregelen die verzoekers werkgever destijds in 2014 voor hem nam, nu de politie duidelijk op de hoogte was van zijn adreswijziging en zelfs betrokken was bij de verhuis (*ibid.*, p. 16). Hoe het ook zij, verzoeker blijft in gebreke aannemelijk te maken dat een vermeend gebrek aan bescherming hem ervan weerhouden zou hebben om in 2019 minstens een poging te ondernemen de hulp van de autoriteiten in te roepen, zoals hij eerder met succes had gedaan.

Gelet op wat voorafgaat, toont verzoeker niet aan dat in zijn geval geen doeltreffende niet-tijdelijke bescherming vanwege de overheid in El Salvador beschikbaar zou zijn noch dat hij daartoe geen toegang zou hebben.

Aangezien in zijn individuele omstandigheden niet is aangetoond dat er geen overheidsbescherming voorhanden is, kunnen de beweerde bedreigingen door niet-overheidsactoren niet worden beschouwd als vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet. Aldus kan het beschermingsverzoek niet leiden tot het toekennen van internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet. Bijgevolg is een verder onderzoek van het beroep in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet niet noodzakelijk wat betreft de feiten die volgens verzoekers verklaringen ten grondslag hebben gelegen aan zijn vertrek uit El Salvador.

Verzoekers betoog over de geloofwaardigheid van zijn relaas en de stelling dat hij behoort tot een risicocategorie, zoals geïdentificeerd in de “*Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador*” van UNHCR van maart 2016, als uitbater van een kleine (informele) onderneming en omdat hij “*in 2014 meewerkte aan de vervolging van leden van de pandilla*”, is dan ook niet langer dienstig. Dit geldt ook voor verzoekers betoog dat de vervolging waarvan hij het slachtoffer zou zijn geworden het vervolg is van een (politieke) verzetsdaad ten opzichte van de autoriteit van de bende, dat hij minstens deel uitmaakt van de sociale groep van de personen die zich omwille van gewetensredenen verzetten tegen de bestending van de macht van de bendes in El Salvador, dat de organisatie van de bendes maakt dat informatie over personen die bij bendes in een negatief daglicht staan, bewaard en in sommige gevallen ook verspreid wordt naar leden van dezelfde bende in andere wijken en dat er geen intern vluchtalternatief is. Dit betoog doet immers geen afbreuk aan de vaststelling dat verzoeker niet aantoont dat hij geen toegang zou hebben tot doeltreffende niet-tijdelijke bescherming vanwege de overheid in El Salvador, zoals het geval was in 2014.

De Raad wijst er bijkomend – en ten overvloede – nog op dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij naar aanleiding van de door hem aangehaalde feiten een gegronde vrees voor vervolging heeft, dan wel een reëel risico op ernstige schade loopt bij terugkeer naar El Salvador. Zijn partner en kinderen wonen nog steeds op dezelfde plaats waar ook hij woonde tot aan zijn vertrek uit El Salvador en kenden sinds zijn vertrek geen enkel probleem met leden van de bende 18 of andere bendes. In dit verband is het relevant om op te merken dat verzoekers wijk blijkens zijn verklaringen gecontroleerd wordt door de bende MS (adm. doss., stuk 5, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 13). Zoals hoger aangehaald en door verzoeker niet wordt betwist, vond de bedreiging die de aanleiding zou zijn geweest voor zijn vertrek plaats in de wijk Santa Rosa, waar hij zich naartoe begaf om brood te verkopen en die gecontroleerd wordt door de bende 18. Het enkele gegeven dat verzoeker in de toekomst geen brood meer zou kunnen verkopen in deze wijk zonder zijn leven op het spel te zetten kan niet volstaan om te

besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade in zijn hoofde. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat hij niet in zijn levensonderhoud en dat van zijn gezin zou kunnen voorzien indien hij zijn economische activiteiten zou moeten beperken tot wijken die niet onder de controle staan van de bende 18. Verzoeker verklaarde dat hij wekelijks *renta* diende te betalen aan de bende MS om zijn broden aan de man te mogen brengen in een naburige wijk van Bella Vista die eveneens door de MS werd gecontroleerd. Zoals door verwerende partij terecht opgemerkt in haar nota met opmerkingen, kan het betalen van beperkte sommen geld aan een bende om in een bepaalde wijk economisch actief te mogen zijn op zich niet volstaan om van ernstige schade in de zin van de definitie van subsidiaire bescherming te gewagen. Verzoeker beperkt zich tot loutere beweringen in zoverre hij voorhoudt dat hij en zijn partner in hun wijk alleen onvoldoende brood konden verkopen om in hun levensonderhoud te voorzien en dat de *renta* die hij diende te betalen aan de MS om toegang te krijgen tot een andere wijk te hoog was in verhouding tot zijn inkomsten uit de verkoop van brood (*ibid.*, p. 10, 11 en 19). Het loutere feit dat verzoeker *renta* diende te betalen aan de MS om economisch actief te mogen zijn in de wijk Agua Caliente duidt er niet op dat hij persoonlijk werd gevisieerd of vervolgd. Uit zijn verklaringen blijkt dat het vragen van *renta* een algemene praktijk is in Agua Caliente waar vooral de handelaars mee te maken krijgen en dat ook een broer en een zus van verzoeker maandelijks een zekere som dienen af te staan aan de bendes omdat zij economisch actief zijn. Verzoeker blijkt verder over geen enkele aanwijzing te beschikken dat toen de MS aan hem dertig dollar begon te vragen in plaats van tien, deze verhoging niet ook voor andere handelaars gold (*ibid.*, p. 9 en 12-13). Zelfs los van de vaststelling dat hij niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij geen overheidsbescherming kon verkrijgen tegen de doodsb bedreigingen die ten aanzien van zijn persoon zouden zijn geuit door de bende 18, brengt verzoeker geen enkel concreet element aan waaruit blijkt dat hij bij terugkeer naar zijn laatste verblijfplaats voorafgaand aan zijn vertrek uit El Salvador, zijnde de wijk Bella Vista, persoonlijk zou worden gevisieerd door de bende 18 of door een andere bende.

2.3.3. Andere vluchtmotieven

2.3.3.1. Vluchtmotieven gerelateerd aan de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet

2.3.3.1.1. Verzoeker stipt aan dat uit de COI Focus "*Salvador. Retour au pays des ressortissants*" van 12 juli 2019 en de geactualiseerde versie van 9 januari 2020 blijkt dat personen die reeds eerder individueel problemen met bendes ondervonden werkelijk een groot risico lopen om in geval van terugkeer opnieuw ernstige problemen te ondervinden zoals afpersing, wanbehandelingen, belemmering van de persoonlijke vrijheid of zelfs moord, of moord van familieleden. Voorts wijst hij erop dat zijn verblijf in het buitenland *an sich* eveneens aanleiding geeft tot een verhoogd risico om bij terugkeer als welvarend te worden beschouwd en het slachtoffer te worden van afpersing en de daarmee vaak gepaard gaande gewelddaden. Hij verwijst hierbij (onder meer) naar het rapport "*Deported to Danger: United States Deportation Policies Expose Salvadorans to Death and Abuse*" van Human Rights Watch van februari 2020.

Op basis van de landeninformatie die door de partijen wordt aangereikt, kan niet worden aangenomen dat elke Salvadoraan die terugkeert louter omwille van deze terugkeer een reëel risico loopt op vervolging dan wel op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet. De terugkeer naar El Salvador blijkt immers een complex gegeven dat door vele factoren wordt beïnvloed, waaronder uiteraard het profiel van de verzoeker om internationale bescherming zelf, de achterliggende redenen van zijn vertrek, de duur van het verblijf in het buitenland en het land waar hij verbleven heeft. Er moet een onderscheid worden gemaakt tussen terugkeerders die reeds problemen kenden voor hun vertrek uit El Salvador en de andere terugkeerders. Voorts is onder meer ook duidelijk dat een verblijf in landen waar de Salvadoraanse bendes actief zijn (de Verenigde Staten, naburige landen, ...) en de eventuele rol van de terugkeerder bij deze bendes in het buitenland – of in El Salvador zelf voor het vertrek – belangrijk is bij het beoordelen van het risico in geval van terugkeer. Een individuele beoordeling blijft dan ook noodzakelijk.

Zoals hierboven uiteengezet, toont verzoeker niet aan dat hij geen toegang zou hebben tot doeltreffende niet-tijdelijke bescherming door de Salvadoraanse overheid naar aanleiding van de door hem aangehaalde afpersing en bedreigingen. Hij maakt dan ook niet aannemelijk dat hij in geval van terugkeer om deze reden ernstige problemen zal ondervinden.

Verzoekers verblijf in België voor de duur van zijn asielprocedure resulteert als dusdanig ook niet in bijzondere kenmerken waardoor hij identificeerbaar zou zijn als persoon die in het buitenland heeft

verbleven. Overigens heeft verzoeker in de loop van de administratieve procedure op geen enkel ogenblik gewag gemaakt van het bestaan van een dergelijke vrees of een dergelijk risico.

De Raad betwist verder niet dat verzoeker bij terugkeer te maken kan krijgen met beroving, afpersing of bedreigingen, maar wijst erop dat dit een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen worden geconfronteerd, ongeacht hun migratieverleden. Dit risico op beroving, afpersing of bedreigingen verschilt niet van het risico waar ook andere Salvadoranen, met of zonder migratieverleden, in het algemeen aan worden blootgesteld. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met beroving, afpersing of bedreigingen bij een terugkeer volstaat niet om een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet aan te tonen. Bovendien bereikt een wijdverspreide praktijk van beroving, afpersing of bedreiging als dusdanig niet het vereiste minimumniveau van ernst om als foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet te kunnen worden aangemerkt, laat staan als een daad van vervolging in de zin van artikel 48/3, § 2, van de Vreemdelingenwet.

Het geheel van de individuele omstandigheden van verzoeker in acht genomen en cumulatief beoordeeld en afgewogen in het licht van de situatie in El Salvador, besluit de Raad dat verzoeker nalaat concreet aannemelijk te maken dat hij ernstige problemen riskeert bij terugkeer naar El Salvador omwille van het feit dat hij in het buitenland heeft verbleven en moet terugkeren naar zijn land van herkomst.

2.3.3.1.2. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te concluderen dat voor verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden aangenomen. Evenmin kan een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet worden aangenomen.

2.3.3.1.3. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat verzoeker geen elementen aanbrengt waaruit een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij een dergelijk risico loopt in El Salvador.

2.3.3.2. Vluchtmotieven gerelateerd aan artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité*, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 43).

Gelet op het geheel van de landeninformatie die door beide partijen ter beschikking werd gesteld, wordt niet betwist dat het bende-gerelateerd geweld in El Salvador wijdverspreid en bijzonder ernstig is. De bendes maken zich schuldig aan crimineel geweld en er is ook politieel geweld dat uitgaat van Salvadoraanse overheden. Verder is er sprake van geweld tussen bendes onderling, enerzijds, en van confrontaties tussen bendes en de Salvadoraanse overheden, anderzijds.

Daargelaten de vraag of dit geweld kadert in een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, blijkt uit de beschikbare landeninformatie evenwel dat het geweld in El Salvador, hoe wijdverspreid ook, in wezen doelgericht en geïndividualiseerd is. Zo stelt UNHCR dat *“most if not all violence in Salvadorian society is discriminate, targeting specific individuals or groups of individuals for specific reasons”* (*“Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador”* van UNHCR van maart 2016, p. 44-45). Dit wordt beaamd in het rapport *“An atomised crisis Reframing displacement caused by crime and violence in El Salvador”* van september 2018, opgesteld door het Refugee Law Initiative van de universiteit van Londen, waarin het geweld door de bendes als *“highly targeted and individualized”* wordt gekenmerkt.

Het geweld dat wordt gebruikt door bendes en de Salvadoraanse overheden viseert aldus duidelijk welbepaalde personen of groepen van personen voor een welbepaalde reden of doel, zoals hoger vermeld. Het hoge aantal moorden waarin dit geweld resulteert, blijkt dan ook voornamelijk het gevolg te zijn van afrekeningen tussen bendeleden dan wel doelgerichte acties door politie en legereenheden, waarbij alle partijen zich schuldig maken aan buitengerechtigde executies en buitenproportioneel geweld.

Nergens uit de landeninformatie blijkt dat het geweld in El Salvador resulteert in een hoog aantal burgerslachtoffers die niet specifiek door dit geweld worden gevisieerd, noch blijkt dat het type wapens dat wordt gebruikt de kans daartoe zou verhogen. Evenmin worden andere methoden of tactieken gebruikt die de kans op dergelijke burgerslachtoffers vergroten of burgers als doel nemen.

De Raad stelt vast dat, ondanks de schade die omstaande derden kan treffen, het geweld in El Salvador aldus doelgericht en niet willekeurig van aard is. Dat het bendegeweld en de campagnes van de Salvadoraanse overheden tegen de bendes soms resulteren in interne ontheemding en beperkte mobiliteit, doet hieraan geen afbreuk.

Het geweld dat de situatie in El Salvador zo kenmerkt, moet dan ook veeleer in overweging worden genomen bij een beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet, waarbij het aan verzoeker is om een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade te concretiseren. Uit wat hierboven werd besproken, blijkt dat *in casu* geen gegronde vrees voor vervolging, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet aannemelijk werd gemaakt.

Bij gebrek aan willekeurig geweld in El Salvador, is artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

2.3.4. Waar verzoeker verwijst naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat hierin wordt gesteld dat er een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is indien een verzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen. Uit wat voorafgaat, volgt dat niet is aangetoond dat verzoeker geen toegang zou hebben tot doeltreffende niet-tijdelijke bescherming door de Salvadoraanse overheid naar aanleiding van het door hem aangehaalde incident in 2019. Er zijn verder geen concrete individuele aanwijzingen dat verzoeker dreigt te worden vervolgd of gevisieerd bij terugkeer naar El Salvador. Bijgevolg is verzoekers verwijzing naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet niet dienstig.

2.3.5. De door verzoeker in de loop van de administratieve procedure voorgelegde documenten (adm. doss., stuk 11, map met 'documenten') vermogen geen afbreuk te doen aan het voorgaande. Verzoekers paspoort, zijn identiteitskaart, zijn rijbewijs, zijn diploma, uittreksel uit het strafregister, de attesten in verband met zijn werk bij L. S. en de historiek van zijn pensioensparen hebben betrekking op verzoekers nationaliteit, identiteit, scholingsgraad, werk bij L. S., het feit dat hij een *blanco* strafblad heeft en aan pensioensparen doet, elementen die zoals de commissaris-generaal in de bestreden beslissing aanstipt – en door verzoeker niet wordt betwist – *in casu* niet in vraag worden gesteld. Verder motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht als volgt:

“De door u neergelegde audiobericthen met transcriptie tonen aan dat u in 2014 telefonische bedreigingen kreeg en werd afgeperst, problemen die door het CGVS niet in twijfel worden getrokken. Echter, deze bedreigingen hebben geen rechtstreeks verband met uw ingeroepen moeilijkheden waardoor u El Salvador uiteindelijk in 2019 hebt verlaten. De audiobericthen met transcriptie vormen dan ook geen bewijs van uw asielmotieven. De neergelegde persartikels over problemen voor bakkers en straatverkopers in El Salvador, uw vliegtuigticket en een print van google maps met de ligging van de plaats waar u na uw aankomst in België verbleef tenslotte zijn evenmin in staat om bovenstaande appreciatie in positieve zin om te buigen.”

Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en worden, daar zij door verzoeker volledig ongemoeid worden gelaten, door de Raad overgenomen.

Het door verzoeker tijdens de administratieve procedure neergelegde bewijs van registratie van een motorfiets op naam van zijn partner en de foto's van zijn bakkerszaak, alsook de foto's die verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift (stukkenbundel verzoeker, stukken 9 en 10) kunnen dienen ter staving van verzoekers verklaringen over zijn professionele activiteiten voorafgaand aan zijn vertrek uit El Salvador,

doch hieruit kan niets worden afgeleid omtrent de bedreigingen die hij hieraan verbindt in zijn relaas. Wat betreft de bij het verzoekschrift gevoegde bewijzen van het krediet dat verzoeker zou zijn aangegaan om de motorfiets te kopen en het feit dat verzoekers partner dit krediet actueel niet kan betalen (*ibid.*, stuk 11), merkt de Raad op dat deze documenten niet gepaard gaan met een voor eensluidend verklaarde vertaling conform artikel 8 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, waardoor zij dan ook niet in overweging worden genomen. Overigens stelt de Raad vast dat verzoeker geen originele stukken, maar slechts fotokopieën voegt en dat aan gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren fotokopieën slechts een beperkte bewijswaarde kan worden verleend (RvS 25 juni 2004, nr. X).

2.3.6. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker door het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens een persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan en dat de rechten van verdediging zijn geschonden kan derhalve niet worden bijgetreden. Evenmin wordt een beoordelingsfout aannemelijk gemaakt.

2.3.7. Waar verzoeker in uiterst ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

2.3.8. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien december tweeduizend twintig door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN